

Příběh – Myastenie gravis a já (dovětek k článku v Blesku)

Dobrý den,

Jmenuji se Petr Svoboda a je mi 30 let. Už 7 let žiji s myastenii gravis.

Jak to všechno začalo.

Už od malička jsem byl mými rodiči veden ke sportu. Mojí největší láskou se stal hokej. Začal jsem ho hrát od 7 let. Šťěstí mi přálo a i díky mé pílí, jsem to dotáhl až do dospěláckého hokeje. Měl jsem nakročeno k velmi slibné kariéře, jak tady u nás, tak za mořem kam jsem ve 20 letech odešel na zkušenou. Velmi tvrdě jsem trénoval, abych si splnil svůj sen a dostal do nejlepší ligy na světě NHL. A i to se mi podařilo. Ale po první sezoně strávené za mořem jsem přijel za oceán na letní přípravu a něco začalo být špatně. Nedokážu ten pocit popsat, ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Moje nohy při sprintech jako by byly 30 centimetrů pod zemí. Nedokázal jsem se pořádně rozběhnout. Na jiných částech mého těla jsem nic podobného nepozoroval. Tudíž jsem v tréninku nepolevoval a naopak si ještě přidával. Po tak to těžkých trénincích jsem býval hodně unavený, a když jsem na pokoji odpočíval nebyl jsem schopný zaostřit své oči na určitý cíl, ať už to bylo čtení nebo televize. Měl jsem rozdvojené vidění. Člověk si prostě neuvědomuje, jak nám naše tělo říká, že už má dost, ale já ho neposlouchal a vydal se pro brýle. To mi opět pomohlo a mé oči se zlepšily. A tak uběhla další sezona, která nebyla z mých nejlepších, protože na mých výkonech to bylo znát. Pomalu jsem uvadal. Cítil jsem, že to na ledě není ono, ale nevěděl jsem čím to je. Vůbec jsem nepomyslel, že mám tuto nemoc. Je zajímavé, že na začátku a i na konci sezóny jsme dělali vstupní a výstupní zdravotní a kondiční testy a já bez problémů prošel.

Byla sezóna 2002/2003 a já opět trénoval. Prošel jsem letní přípravou a začínal mi za mořem tréninkový kemp. Moje nohy na ledě mě jakoby neposlouchaly. Pryč byla moje rychlost. Moje nohy jako by brnkaly. Čím víc jsem trénoval a posiloval, tím byly slabší a poslouchaly se zpožděním. Ale stále jsem si nepřipouštěl, že by mi mohlo něco být nebo být nemocen. Bohužel jsem nedosahoval tokových výkonů jako první a ani jako druhou sezonu a tak jsme se domluvili na ukončení spolupráce a vrátil jsem se zpátky do Čech. Bylo těsně před Vánocemi a já se vrátil do klubu, ze kterého jsem odcházel. Ale už to prostě nešlo vydržet. Byl jsem tak unavený, že jsem nedokázal usnout. Nejhorší na tom všem bylo, že když jsem si odpočinul, tak druhý den jsem byl opět plný síly. Ale po 10 minutách na tréninku jsem se cítil jako bych těch tréninků absolvoval několik.

Měli jsme o vánocích pár dní volno a já začal běhat po doktorech, protože jsem začínal tušit, že není něco v nepořádku. Absolvoval jsem několik vyšetření u doktorů. Odběry krve, ct vyšetření atd.. Pak jsem se dostal do rukou odborníkovi na myastenii a ten mi s konečnou platností potvrdil, že mám myastenii gravis, a že s hokejem musím skončit.

Vidím to, jako by to bylo včera. Sedím na židli, doktor mi to říká a já mu prostě nevěřím a ptám se, zda je nějaká šance na vyléčení. Rezolutně říká NE!!! Po této zkušenosti, kdy se můj život obrátil o 360 stupňů, jsem se dostal do Prahy na Myastenický dispenzář, kde mi řekli, že je nutná operace. Vysvětlili mi proč je pro mě dobrá a vysvětlili mi i co to myastenie gravis je a jaké má příznaky.

Po tom všem jsem si začal uvědomovat a spojovat příznaky k sobě. Mé rozdvojené vidění, únava neposlušnost nohou. Byl únor a šel jsem na operaci, kdy mi vyndali brzlík, příčinu toho všeho. Týden nebo 14 dní jsem si poležel v nemocnici. Začal jsem brát Mestinon na podporu svalové činnosti. Bral jsem jeden ráno a jeden večer. Ale nedělal mi dobře. Měl jsem po něm svalové záškuby. Tak jsem dostával jen půlku ráno a večer. Když mě naši odvezli z nemocnice domů, bylo to pro všechny hodně těžké. Celé dny jsem proležel na zádech v posteli. Chodil jsem jen na záchod a i ten kousek pro mě byl jako uběhnout maraton. Po vykonané potřebě jsem se vrátil do postele a odpočíval, protože mě to strašně unavilo. Postupem času se to začalo zlepšovat. Nepopírám, že jsem měl černé myšlenky a chtěl skončit se životem. Ale moje přítelkyně, teď už moje žena, mi řekla, že je těhotná a já se začal soustředit na jiné věci jako koupení bytu a jeho zařízení. Můj život dostal jiný směr a já měl zase pro co žít!!! Na kontroly do dispenzáře jsem jezdil každý rok. Moje testy na výdrž byli dobré. Asi po 2 letech jsem vysadil prášky úplně. Paní doktorka mi říkala, že mám obrovskou výhodu v tom, že moje tělo bylo zvyklé na extrémní námahu.

Dneska žiji úplně normální život bez omezení. Jediné omezení, které mám, je to, že na vrcholový hokej se můžu už jen dívat v televizi. Bez problémů rekreačně sportuji, a že si dávám zabrat :-D Ale už si dávám pozor a poslouchám své tělo, které mi řekne, kdy má dost. Na myastenii vůbec nemyslím, protože mě ničím neomezuje. Moje filozofie je „ všechno je to o psychice“. Pokud jste psychicky v pohodě a nepatláte se v tom, že jste nemocní a co se mnou bude a díváte se dopředu a věříte, že to bude lepší, tak to tak bude. Věřte a budete na tom stejně jako já!!!

12.2.2010